

V

(Anunțuri)

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

CURTEA DE JUSTIȚIE A AELS

HOTĂRÂREA CURȚII

din 23 ianuarie 2012

în cauza E-2/11

STX Norway Offshore AS și alții/statul norvegian, reprezentat de Comisia tarifară

(Libertatea de a presta servicii – Directiva 96/71/CE – Detașarea lucrătorilor – Salariul minim – Numărul maxim de ore de muncă – Remunerare pentru activitățile care necesită ședere peste noapte – Indemnizație pentru cheltuieli)

(2012/C 136/05)

În cauza E-2/11 Norway Offshore AS și alții/statul norvegian, reprezentat de Comisia tarifară – CERERE adresată Curții de Borgarting lagmannsrett (Curtea de Apel din Borgarting, Norvegia), în temeiul articolului 34 din Acordul dintre statele AELS privind instituirea unei Autorități de Supraveghere și a unei Curți de Justiție, cu privire la compatibilitatea cu legislația privind SEE a condițiilor de muncă prevăzute de un contract colectiv declarat ca având un caracter de aplicabilitate generală în domeniul construcțiilor maritime și la interpretarea articolului 36 din Acordul privind SEE și a articolului 3 din actul menționat la punctul 30 din anexa XVIII la Acordul privind SEE, și anume Directiva 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii, astfel cum a fost adaptat la Acordul privind SEE prin Protocolul 1 la acesta, Curtea, alcătuită din Carl Baudenbacher, președinte, Per Christiansen și Páll Hreinsson (judecător-raportor), judecători, a pronunțat, la 23 ianuarie 2012, o hotărâre al cărei dispozitiv prevede următoarele:

1. „perioadele maxime de lucru și perioadele minime de odihnă” menționate la articolul 3 alineatul (1) primul paragraf litera (a) din Directiva 96/71/CE se aplică condițiilor privind „numărul maxim de ore de lucru normale”, cum ar fi cele descrise în cererea pentru un aviz consultativ;
2. în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) primul paragraf litera (c) din Directiva 96/71/CE, astfel cum a fost interpretat în lumina articolului 36 din Acordul privind SEE, un stat din SEE nu poate, în principiu, să impună unei întreprinderi cu sediul într-un alt stat din SEE care prestează servicii pe teritoriul primului stat să plătească lucrătorii la nivelul minim prevăzut de normele naționale din statul respectiv pentru misiunile de lucru care necesită ședere peste noapte în afara domiciliului, cu excepția cazului în care normele care prevăd astfel de remunerație suplimentară urmăresc un obiectiv de interes public și aplicarea acestora nu este disproporționată. Autoritățile naționale sau, după caz, instanțele statului SEE gazdă, sunt competente să stabilească dacă aceste norme urmăresc într-adevăr un obiectiv de interes public și dacă acest lucru este realizat prin mijloace corespunzătoare;
3. Directiva 96/71/CE nu permite unui stat din SEE să garanteze lucrătorilor detașați pe teritoriul său dintr-un alt stat SEE obținerea unei indemnizații de deplasare, de cazare și de masă pentru misiunile de lucru care necesită șederi peste noapte în afara domiciliului, cu excepția cazului în care acest lucru poate fi justificat pe baza unor dispoziții de ordine publică;
4. proporția de angajați care intră în domeniul de aplicare al contractului colectiv aplicabil, înainte ca acesta să fie declarat ca având un caracter de aplicabilitate generală, nu are nicio influență asupra răspunsurilor la întrebarea 1 literele (a), (b) și (c).